

ΜΙΚΡΕΣ ΠΡΟΖΕΣ

ΜΑΥΡΙΑΝΟΣ

ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ

I

“Ο νέος ὁ ὑπερήφανος εἶπε ἓνα βράδυ μεθυσμένος:

—Δὲν εἶναι στὸν κόσμο τίμια γυναῖκα καμμιά! Τὸ ἀκριβὸ λουλοῦδι τῆς τιμῆς δὲν τὸ κρατάει καμμιὰ ἀμάδιστο. “Ολες εἶνε γιὰ τὸ κέφι μας. Ἐνα γλυκόλογο, ἓνα χάδι, καὶ παραδίνονται σ’ ὅποιον καὶ νᾶναι.

Ξέχασα πόσες φίλησα, μὰ θυμοῦμαι πὼς δὲ μοῦ ἀντιστάθηκε ποτὲ οὔτε μιὰ. Ἀσκητὴς θὰ πάω, ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τῆς εὐκόλης κατάρκτησης.

Φέρετε μου μιὰ τίμια γυναῖκα, τὴν ξαγοράζω μὲ τὸ αἷμα μου. Σ’ ὅποιον μοῦ φέρει μιὰ τίμια γυναῖκα θὰ δώσω τὸ σπαθί μου!..

“Ο νέος ἦταν μεθυσμένος καὶ μιλοῦσε ἀστοχάστα. “Ομως ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, ἓνας ἀπὸ τοὺς γλεντισταδες χλώμιασε καὶ σκοτεινίασε ἡ ὄψη του.

Καὶ σὰν τέλειωσε τὸ φαγωπότι καὶ διασκορπιστῆκαν οἱ χαροκόποι, σηκώθηκε σκυθρωπὸς καὶ εἶπε ἤσυχά τοῦ νέου τοῦ μεθυσμένου.

—Εἶπες λόγια ἄπρεπα.

—Εἶπα τὴν ἀλήθεια.

—“Ολες οἱ γυναῖκες δὲν εἶνε ἄτιμες· καὶ εἶνε γυναῖκες ποὺ δὲ φίλησες, καὶ οὔτε θὰ φιλήσεις ποτές!

—Δὲν τὶς ξέρω...

—Εἶναι, ἡ ἀδερφή μου!

—Τὴν ἀδερφή σου δὲν τὴ γνώρισα. Δὲν ξέρω ἂν εἶναι τίμια ἢ ἄτιμη.

—Ἡ ἀδερφή μου εἶναι τίμια!

—Δὲν τὸ ξέρω.

—Καὶ δὲν τὸ πιστεύεις;

—Οὔτε τὸ πιστεύω, οὔτε ὄχι, εἶπα, δὲν ξέρω...

—Τότε νὰ τὸ μάθεις.

—Αὐτὸ κ’ ἐγὼ στοχάζομαι...

—Θὰ σὲ σκότωνα, σὰν τὸ πιὸ βρωμερὸ σκυλί ἂν δὲν ἤθελα νὰ σὲ δῶ ἀτιμασμένο ἀπὸ τὰ ἴδια σου τὰ λόγια...

Σ’ ἀφήνω...πήγαινε, πάσκησε νὰ κάμεις ὅ,τι μπορεῖς, τὸν πύργο μου τὸν ξέρεις.

—...Ἐσύ; ὁ ἀδερφός!

—Ἐγὼ ὁ ἀδερφός. Ἄν βγεῖς γελασμένος σὲ ξαρματώνω καὶ σὲ φτύνω μπροστὰ στὸν κόσμο· ἂν βγῶ ἐγὼ γελασμένος, μοῦ πέρνεῖς τὴ ζωή. Ὁρκίσου!...

“Ορκίζομαι...

II

—“Αχ, πόσο γλυκὸ εἶναι τὸ στόμα σου, καλέ μου πολυαγαπημένη...Εἶσαι ἐσὺ ὅ,τι πιὸ ἀκριβὸ ἔχω. Τὸ κοῖμα μου εἶναι συχωρεμένο γιατί εἶναι ὅλη μου ἡ ζωὴ καὶ ὅλη μου ἡ χαρά...”

“Ἦρθες πάλι...Πόσο σὲ καρτέρεψα...πόσο ἡ καρδιά μου ἔλυνε στὴ θύμησή σου. Ὅλη μου ἡ καρδιά λαχταρᾷ στὴ θύμησή τῆς ἀγκαλιάς σου ἀκριβέ μου...Δὲν εἶμαι ἐγὼ τίποτα—τίποτα καλέ μου...Εἶμαι ἓνα ἄμαθο ταπεινὸ πλάσμα ποὺ ἡ ἀγάπη σου πλημμύρισε, μὲ ἓνα λαμπερὸ φῶς καὶ πετῶ ἐλαφριά σὰν τὸ μαδημένο λουλούδι ποὺ φεύγει στὸν ἄνεμο...καὶ εἶμαι τρελαμένη ἀπὸ τὰ φιλιὰ σου, κι’ ἀπ’ ὅλο ἐσένα εἶμαι τρελαμένη...Τὸ ἀγαπῶ τὸ κοῖμα μου τὸ γλυκό. Γιατί τίποτα ἄλλο γλυκότερο δὲ θὰ δώσει ὁ Θεός...” Ἀχ, πῶς εἶναι δυνατὰ τὰ χέρια σου...καὶ πόσο γλυκά! Νοιώθω ἐπάνω σου δὲ βαρένω τὸ βάρος ἐνὸς πουλιοῦ. Πῶς ἦρθες ξαφνικά δίχως νὰ σὲ περιμένω καὶ μὲ γιόμισες μὲ χαρά! Δὲν εἴξερα πῶς εἶναι τόσο γλυκεῖα ἡ ἀγάπη...Ποτέ μου δὲν τὴν στοχάστηκα ἔτσι τὴν ἀγάπη... Τώρα καὶ νὰ πεθάνω, κι’ ὅ,τι καὶ ἂν πάθω θᾶμαι εὐτυχισμένη, τρελαμένη ἀπὸ τὴν ἴδια χαρά...

Καλέ μου ἐσύ, γλυκέ μου, πολυαγαπημένη. Τὰ μαλλιά μου, τὰ στήθια μου, τὰ χέρια μου ὅλο μου τὸ κορμί τὸ γνώρισες. Κλειῶ τὰ μάτια μου, καὶ παντοῦ ἀπάνω μου νοιώθω τὰ χεῖλή σου τὰ ζεστά... Ὅποιος μὲ κυτάξει, στὰ μάτια μου θὰ δεῖ ἐσένα, ὅλο ἐσένα. Τὸ ἀκριβὸ μου μυστικὸ τὸ μαρτυρεῖ ὅλο μου τὸ κορμί...Πῶς τρέμω, πῶς λυγáει ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὴν ἀγάπη... Ἀπὸ ποῦ ἦρθες γλυκέ μου ἄντρα! Δὲ σὲ καρτερούσα...Καὶ ἤμουν ἀνήξερη καὶ δειλιούσα, καὶ τρώμαζα μὰ σ’ ἀγαπούσα...

III

—Καὶ τώρα!...Λέγε...Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι ἄτιμες!...Ὅλες! Δὲν ξεχωρίζεις ἐσὺ νέε καμμιά;..Οὔτε μιὰ!..

Οἱ νέοι παρατήσαν τὰ ποτήρια. Χλωμοὶ ὅλοι σταμάτησαν νὰ δοῦνε τὴ φοριχτὴν ἱστορία...

—Λέγε! Ὅλες εἶναι ἄτιμες; Δὲν ξεχωρίζεις καμμιά!..

—Ναί, μιὰ ξεχωρίζω...Τὴν ἀδερφή σου...Πάρε μου τὸ σπαθὶ καὶ φτύσε με!

—Εἶσαι ἄτιμος, καὶ σὲ φτύνω!...

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΟΥ ΣΤΙΧΟΥ ΤΟΥ SAMAIN :

«Mon âme est une infante en robe de parade.»

—Μοῦ εἶπατε! «Τὶ κοῖμα ποὺ στὴν πολυτέλεια τῆς ψυχῆς σου δὲ μπορῶ τίποτα ἄλλο πολυτιμότερο νὰ προσφέρω ἀπὸ τὴν πολυ-

τέλεια τοῦ πλούτου.» Ἔτσι μοῦ εἶπατε, κ' ἐγὼ πού πολὺ γνωρίζω τὶ ἀξίζουν καὶ οἱ δύο αὐτὲς πολυτέλειες, σᾶς λέω πὼς τίποτα καλύτερο δὲ θὰ εἶχατε νὰ μοῦ δώσετε. Κύριε μου, ἂν ἡ ψυχὴ μας διαϊτᾶται πριγκηπικὰ καὶ τὸ σῶμα μας κοιμᾶται εἰς ἓνα ὑγρὸ κατώγι, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία. Γιατί, ἂν εἴσαστε καὶ σεῖς καθὼς ἐγὼ ἓνας ἀλήτης, ὅμως εἶχατε σὰν καὶ μένα ἓναν κόσμον μέσα σας ὅλο καμωμένο ἀπὸ ἐλεφαντένιους πύργους, ἐγὼ θὰ σᾶς κυτοῦσα μὲ περιγέλοιον καὶ ἀκόμα θὰ σᾶς περιφρονοῦσα. Μάθετε, πὼς τὰ ὠραῖα πράγματα, ποτὲ δὲν εἶναι ὠραῖα σὰν δὲν εἶναι βαλμένα ἐκεῖ πού τοὺς ἀξίζει. Ἀπαράλλαχτα καὶ μὲ τοὺς ἑαυτοὺς μας.

Πλείστες φορὲς περιφέροντας ἐγὼ, στοὺς δρόμους τὴν ἀθλιότητα μου, τὴν ἀντελήφθηκα βαθεῖα αὐτὴ τὴ δυσαρμονία τῆς ὑπαρξης μου. Γυρνοῦσα τότε στὴν τρύπα μου, ξάπλωνα στὸ στρώμα μου καὶ συλλογιζόμουν.

Σεῖς τώρα νομίζετε, ἐπειδὴ ἓνα βράδυ σᾶς μίλησα κάπως διαφορετικότερα ἀπ' ὅτι πολὺ δίκαια ἐπέριμένετε, πὼς θὰ φαίνονται δύστροπη στὰ δῶρα σας καὶ πὼς θὰ περιφρονοῦσα καὶ σᾶς πού ἐπιστέψετε πὼς ἐπειδὴ μὲ βρήκατε ξεπαγιασμένη καὶ νὰ πεινῶ ἤμουν κιόλας πρόθυμη νὰ ξεπέσω ἔτσι εὐκόλα χάνοντας τὴν ἀκατάδεκτη μου καὶ στυγνὴ ὑπερηφάνεια. Καὶ ἀλήθεια σύμφωνα μὲ τὴ ψυχὴ μου ἐκείνης τῆς νύχτας δὲν ἔπρεπε τίποτε νὰ δεχτῶ. Ἀλήθεια ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀποκριθῶ: Κύριε μου, τὰ τραγούδια πού μοῦ τραγουδάει τὸ ἀηδόνι πού ἔχω στὸ νοῦ μου, δὲν πληρώνονται μὲ λίγο χρυσάφι. Ἀλήθεια ἔτσι ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀποκριθῶ. Ὅμως φίλε μου συχωρέσετέ με, δὲ μπορῶ πιά νὰ σκέπτομαι ἔτσι. Τὸ χειμῶνα κάνει πολὺ κοῦο καὶ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τουρτουρίζει κανεὶς αἰωνίως. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ οἱ μιζέριες καὶ ἡ ἀθλιότητα, μάθετε, μολύνουν τὸ κορμί, ὅσο καὶ τ' ἀγκαλιάσματα τῶν δρόμων, καὶ δὲν ὑπάρχει φριχτότερη καὶ ἀσχημότερη ἀτιμία ἀπὸ τὴν ἀτιμία τῆς δικῆς μου πείνας.